

12. s. etter Treenighetsdagen 2020- Brandt Klawitter

Tekster: Salme 51: 16-21, Jes 29:17-24, 2.Kor 3:4-18, Mark 7:31-37, III 15:29-39

«Å åpne kroppens og hjertets ører.» Mark 7:31-37

Dagens evangelium retter blikket vårt mot én av de mange konsekvensene som følger av synden i denne verden. Helt siden Adam og Eva smakte på den forbudte frukten, har ting ikke vært riktig i verden. Det er ikke bare døden vi snakker om. I kjølvannet av synd finner vi også smerter, sykdommer, lidelse, funksjonshemninger, og så mange andre problemer. Disse er alle et resultat av synd og fall. Når det gjelder teksten vår, var mannens problemer svært alvorlige. Selv om han var skapt med ører, kunne han ikke høre en lyd. Han hadde munn og tunge, men kunne ikke få fram et fornuftig ord.

Ulempene i bibelsk tid stanset imidlertid ikke der. Tilbake i den gamle verden var døvhet ensbetydende med et elendig jordeliv. I antikkens Hellas ble det antatt at døve var ute av stand til å lære noen ting. På grunn av dette, fikk de ikke lov til å ha eiendom og ble ofte nektet retten til å gifte seg. Dessuten, på et åndelig nivå ble døvhet tolket på en enda verre måte. Hvis man ikke er i stand til å lære, høre eller utvikle evnen til å lese - hvordan kan man da lære om Gud? Kanskje var det derfor at oldtidens verden ofte så på døvhet som et tegn på guddommelig forbannelse.

Mannen i teksten vår hadde likevel minst én ting som han kunne takke Gud for. Han hadde trofaste venner – som også var fylt av tro. De gjorde med ørene sine hva mannen ikke kunne gjøre for seg selv. De tok til seg det de hadde hørt om Herren og brakte mannen til Ham. De stoppet ikke der, heller. De gjorde også med sine tunger noe mannen ikke kunne gjøre. De ba Jesus om å legge sin hånd på vennen deres og helbrede ham. Trofaste og omsorgsfulle venner. For en velsignelse!

Hva svarte Jesus? Jesus tok mannen litt unna publikum for å gjøre under. Han fjernet seg selv og mannen fra folkets oppmerksomhet. Formålet hans var ikke å øke sin egen popularitet og berømmelse. Snarere demonstrerte gjerningen hans omsorg og kjærlighet for syndige og lidende mennesker!

Hvor forskjellig er dette fra våre egne holdninger? Hvor ofte ønsker vi ikke at våre gode gjerninger blir sett og anerkjent av alle? Det handler mer om vårt egen omdømme enn om nesten vår. Dessuten, hvis vi få skryt og ros for det vi har gjort, hvor villig er vi da til å gi Gud all ære?

Det er ikke bare Jesu ydmykhet og unngåelse av rampelyset som fanger oppmerksomheten vår i teksten. Det er noe annet som også er bemerkelsesverdig. Måten han gikk frem på for å helbrede mannen kan egentlig bare beskrives som merkelig. Når var det siste gangen noen stakk fingrene i ørene dine? Eller, enda verre, når var siste gang noen spyttet og så rørte på tungen din? Likevel er det gjennom akkurat på denne måten at Han virket et stort mirakel. Mannens ører ble virkelig åpnet. Tungen hans ble løst.

Det må her nevnes at Jesu helbredelse av den døv-stumme mannen var en slags forløper til det som senere skulle skje til de i døve i samfunnet. Én viktig motivasjon for døveopplæring og tegnspråk kom fra Herren Jesus. Var de døve ikke også inkludert i Jesu befaling om å gjøre disipler av *alle folkeslag*? Som det viste seg, kom noen av de mest betydningsfulle utviklinger innen tegnspråk og døveopplæring fra en fransk katolsk prest på 1700-tallet. Hvorfor? En mor til døve tvilling-jenter hadde bedt ham om å lære døtrene hennes om Gud.

På mange måter handler denne teksten imidlertid om mer enn en enkel mirakel- fortelling. Det eksterne, synlige bildet av en døv og stum mann skildrer den indre virkelighet for alle falne mennesker. Vi nevnte tidligere syndens omfattende realitet. Nei, det er ikke bare sykdom og smerter som nå oppleves. Faktisk er ikke den verste delen av syndefallet måten det påvirker kroppene våre på. Det verste er det som har skjedd med våre hjerter, sjeler og sinn. Som 1. Mosebok sier, *menneskehjertets tanker er onde fra ungdommen av* (8:21). Paulus beskriver situasjonen som at mennesket er *åndelig død* (Ef. 2:1) og det uomvendte hjertet som *fiendskap mot Gud* (Rom 8:7).

I tråd med disse linjene beskriver Jesus denne åndelige døvhets når Han sier at mange har *ører å høre, men de hører ikke* (Mt 13:15). Det er akkurat den åndelige situasjonen det falne mennesket befinner seg i. Overlatt til vår egen syndige natur, er det ikke ørene våre vi har problemer med, det er hjertet. Hjertet er altfor glad i å stenge seg for all åndelig sannhet. Selv som for gjennløste kristne blir det altfor lett å lukke hjertets ører for Guds ord. På denne måten skjer det at hjerter og liv - som selv ble skapt for å prise Guds storhet og forkynne alle hans undergjerninger - blir lukket og fanget. Fanget til selvet, fanget til begjær, fanget i grådighet, fanget til egoistisk nytelse, fanget til ambisjoner, hat, utakknemlighet og bitterhet.

Likevel kan vi også relatere til den døvstummes trofaste venner. Om det var en venn, en forelder, en lærer – uansett hvem det måtte ha vært – kan vi takke Gud for at noen i livet vårt brydde seg nok til å bringe oss til Jesus, til Hans ord og evangelium. I møte med Jesus, Guds Sønn og vår korsfestede frelser, finner vi helbredelse fra synden. Her er et viktig punkt å legge merke til. Til tross for all tro og kjærligheten til dem som har brakt oss til å møte Jesus, er det ikke deres tro som redder oss. Det er bare Jesus. Uansett hvor mye en mann kan elske kona si eller ei mor sine barn, kan ikke deres tro redde deres elskede. Hver eneste person må tro for seg selv. Det går ikke an å si at foreldrene dine, ektefellen eller vennen din tror nok for deg. Du må selv bli ført til Jesus. Til syvende og sist må hver og en av oss stå foran Gud. Hebreerne viser oss at *det er menneskenes lodd én gang å dø, og deretter dom* (9:27).

Men her må vi takke Gud for at den ytterste dagen blir til en gledens dag for oss i Jesus. Akkurat som vår Herre Jesus åpnet fysiske ører og løsnet den døve mannens tunge, er Han også den som, ved sin nåde, har brutt gjennom vårt hjertes døve ører - en gave som faktisk *må* komme fra Gud (5. Mo 29:4). Han er den som har løst vår tunge til å synge og fortelle Guds pris. Og akkurat som de uventede virkemidlene som ble brukt i miraklet for så lenge siden, er også Jesu veier med oss noe overraskende. I stedet for å få en «gjør-det-selv»-liste til åndelig perfeksjon, en liste med fem søyler, kanskje litt munkeliv, eller en annen oppskrift på menneskelige gjerninger, gir vår Herre oss sine egne gjerninger. Han retter blikket vårt mot korset og åpner ørene våre for å høre *For så har Gud elsket verden at han ga sin Sønn, den enbårne, for at hver den som tror på ham, ikke skal fortapes, men ha evig liv* (Joh 3:16). Eller på et annet sted: *Jesu, hans Sønns blod renser oss fra all synd* (1.Joh 1:7). Igjen, i Romerbrevet: *For dersom du med din munn bekjenner at Jesus er Herre, og i ditt hjerte tror at Gud reiste ham opp fra de døde, da skal du bli frelst* (Rom 10:9). Alt dette gjør Herren uten spektakulære forestillinger eller verdens makt og rikdom. Han gjør dette gjennom den ydmyke forkynnelsen av evangeliet – at *Kristus Jesus kom til verden for å frelse syndere* (1 Tim 1:15), for deg og for meg.

I Ham, og alene i Ham, får du full og fri tilgivelse fra synd og det sikre håpet om himmelen. Amen.